

Oyun: Hamlet

Yazan: William Shakespeare

Çeviren: Orhan Burian

HAMLET

Yaşamak mı, yoksa ölmek mi, mesele bunda. Kör talihin sapanlarına, oklarına zihninde tahammül göstermek mi daha mertçe olur, yoksa kaygıların ummanına karşı silahlanıp onları yok etmek mi? Ölmek: Uyumak. O kadar! Bir uykuyla kalp üzüntüsünü, tabiatın bedene miras olarak verdiği bin bir acıyı sona erdiriyoruz diyebilmek, candan gönülden istenecek bir son olur. Ölmek, uyumak: Belki de bir rüya görmek! Ya, dert orada: Çünkü bu fani kalıbı üstümüzden sıyrıp attıktan sonra, o ölüm uykusunda kim bilir ne rüyalar görürüz düşüncesi bizi durmaya mecbur ediyor. Yaşamak felaketini uzatan, işte bu düşünce. Yoksa –insan bir hançerle kendi işini kendi halledebilirken-zamanın sillesine, hakaretlerine, zalimin haksızlıklarına, kendini beğenmişin küstahlıklarına, karşılıksız kalan aşkın ıstırabına, kanunun ihmaline, mevki sahibinin kibrine, sabırla gösterilen liyakatin değersizlerce hor görülmesine kim tahammül ederdi? Meşakkatli bir hayatın yükü altında inleyip ter dökmeye kim razı olurdu? Ne çare ki, ölüm -sınırlarını aşan yolculardan hiçbirinin geri gelmediği o bilinmez ülke- ardında da belki bir şey vardır korkusu, zihnimizi şaşkın ederek bizi, bilmediğimiz musibetlere düşmektense içinde olduklarımıza tahammül ettiriyor. Düşünmek, işte hepimizi böyle korkak ediyor; azmin gürbüz rengi tereddütün soluk gölgesiyle hasta bir renk alıyor. En büyük en mühim teşebbüsler, bu düşünce yüzünden, mecralarını değiştiriyor; bir fiil adını almaktan çıkıyorlar. Ama dur bakayım! Güzel Ophelia ha! Peri sultan, dualarında bütün günahlarımı hatırla.